

Arrest

**nr. 92 858 van 3 december 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. DE SCHUTTER, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, dient op 24 mei 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Hij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 23 mei 2006.

1.2. Op 6 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dient verzoeker een dringend beroep in bij de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.3. Op 27 november 2006 beslist de commissaris-generaal dat verder onderzoek noodzakelijk is.

1.4. Op 5 november 2008 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd. De verzoeker dient hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die op 23 januari 2009, bij arrest nr. 21.969 weigert de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker toe te kennen. Op 26 februari 2009 dient de verzoeker hiertegen een cassatieberoep in bij de Raad van State, die het cassatieberoep op 11 maart 2009, bij beschikking nr. 4.112, niet toelaatbaar verklaart.

1.5. Op 16 maart 2009 wordt aan de verzoeker een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 1 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.7. Op 25 mei 2010 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in. Op 1 juni 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) een beslissing waarbij de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen. Tevens krijgt verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden aan verzoeker ter kennis gebracht op 1 juni 2010.

1.8. Op 29 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, onontvankelijk wordt verklaard. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Bij 's Raads arrest nr. 60 161 van 26 april 2011 wordt de beslissing van 29 september 2010 vernietigd.

1.9. Op 24 december 2010 dient de verzoeker een derde asielaanvraag in. De commissaris-generaal neemt op 9 mei 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoeker dient tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad, die het beroep bij arrest nr. 67 181 van 23 september 2011 verwerpt en aan de verzoeker wordt andermaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

1.10. Op 5 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.11. Op 7 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij verzoekers aanvraag d.d. 1 oktober 2009 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht op 20 juni 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2009 werd ingediend en op 29.04.2011, 26.05.2011, 01.07.2011, 12.07.2011 en 10.03.2012 werd geactualiseerd door:

G.N. (R.R. xxxxxxxxxxxxx)
Nationaliteit: Afghanistan
Geboren te H. op 00.00.1981
Adres: (...)

In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het Internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige

motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt bij een actualisatie van zijn aanvraag artikel 9bis, een paspoort en een Taskara van Afghanistan toe. Deze documenten kunnen niet door onze dienst aanvaard worden, aangezien betrokkene niet het bewijs heeft geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art. 9bis, §1 (Arrest Raad van State nr. 219.256 dd. 08.05.2012).

In voornoemd arrest wordt gesteld: "De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag."

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat *in casu* geen uitspraak wordt gedaan over de kosten van het geding en a fortiori niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoeker voert een enig middel aan, waarbij hij zich beroept op de schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het beginsel van de goede trouw en van het gezag van gewijsde van 's Raads arrest nr. 60 191.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

"1.

Uit het administratief dossier van de verwerende partij en uit de hierboven geciteerde procedurevoorgaanden blijkt dat op het moment van verzoekers aanvraag tot machtiging van verblijf van 30.09.2009, zijn taskara reeds in het administratief dossier van de verwerende partij aanwezig was.

Verzoeker had deze taskara immers aan het CGVS overgemaakt in het kader van zijn (eerste) asielaanvraag, ingediend op 24.05.2006, en afgesloten bij arrest van Uw Raad van 23 januari 2009 (arrestnummer 21.969).

Dit werd ook erkend en besproken in de beslissing van de verwerende partij van 29.09.2010, waarbij verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard (beslissing die zoals aangegeven later vernietigd werd door arrest van Uw Raad met nummer 60.161).

Verwerende partij kan in de thans bestreden beslissing niet onwetend zijn van het feit dat de taskara destijds reeds in haar eigen administratief dossier aanwezig was.

De thans bestreden beslissing stelt dat de taskara werd toegevoegd bij een actualisatie van de aanvraag tot machtiging tot verblijf (nl. deze van 29.04.2011).

Zoals reeds aangegeven onder het feitenrelaas werd deze taskara inderdaad nogmaals overgemaakt in deze aanvulling, maar was deze reeds voorheen in het administratief dossier aanwezig, zoals immers blijkt uit verweerders naderhand vernietigde beslissing van 29.09.2010.

Voorzover in de thans bestreden beslissing dan ook zou kunnen gelezen worden dat de taskara pas bij de actualisatie (d.d. 29.04.2011) van de aanvraag tot machtiging tot verblijf werd toegevoegd, schendt zij dan ook onmiskenbaar haar materiële motiveringsplicht, nu zij zich steunt op kennelijk onjuiste feitelijke gegevens.

"Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is Uw Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 november 2001, nr. 101.624). "

(citaat uit arrest van Uw Raad met nummer 82.252 van 31.05.2012)

Wat er ook van zij, de thans bestreden beslissing schendt in elk geval de zorgvuldigheidsplicht, nu zij geen rekening houdt met alle pertinente gegevens die zich in haar eigen administratief dossier bevinden. Met name dan het feit dat uit het administratief dossier blijkt, meer nog, uit haar eigen eerder

vernietigde beslissing blijkt, dat de taskara van verzoeker reeds voor de aanvraag tot machtiging tot verblijf, ingediend op 30.09.2009, in het administratief dossier aanwezig was.

"Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie; Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. "

(citaat uit arrest van Uw Raad met nummer 82.252 van 31.05.2012)

Ook Uw Raad heeft reeds eerder gesteld dat de Belgische Staat haar zorgvuldigheidsplicht schendt indien zij een aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk verklaart wegens het ontbreken van een identiteitsdocument, terwijl dit identiteitsdocument op het moment van deze aanvraag reeds in het administratief dossier van de betrokkene aanwezig was in het kader van een andere procedure.

Zo stelde Uw Raad in arrest 78.267 van 29.03.2012:

« En effet, bien qu'aucun document d'identité n'ait été fourni avec la demande, l'identité du requérant semble établie avec certitude au vu de son passeport national figurant au dossier administratif. Partant, la partie défenderesse ne pouvait; sans violer le principe de minutie et de soin, négliger de prendre ce passeport national en considération et se fonder sur le simple constat rappelé ci-dessus et sans motiver valablement sa décision quant à ce. Il lui appartenait; au contraire, si elle entendait rejeter ce document, de préciser les raisons lui permettant de remettre en cause l'identité du requérant. »

Uw Raad oordeelde eerder bovendien ook al in een gelijkaardige zaak dat de verwerende partij met zo'n handelswijze het redelijkheidsbeginsel schendt:

"Uit het administratieve dossier blijkt dat verzoeker over een Turkse identiteitskaart beschikt. Zo werd een kopie hiervan toegevoegd aan een politieverhoor van 8 februari 2006. Hieruit volgt dat de identiteit van verzoeker niet onzeker is. Verzoeker maakt derhalve aannemelijk dat de minister van Binnenlandse Zaken op kennelijk onredelijke wijze besloot tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf"

(arrest met nummer 4.623 van 10.12.2007).

Ook in het arrest met nummer 30.293 van 05.08.2009 van Uw Raad werd een gelijkaardige beslissing vernietigd.

Hoe dan ook is aan de ratio legis van het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dus voldaan, nu het identiteitsbewijs van verzoeker onmiskenbaar aanwezig was in het administratief dossier.

Zodoende werd door de thans bestreden beslissing ook het artikel 9bis Vreemdelingenwet geschonden.

2.

Eén en ander geldt in casu nog des te meer, nu de verwerende partij in haar naderhand vernietigde beslissing van 29.09.2010 zelf de taskara van verzoeker in beschouwing heeft genomen.

Door in de thans bestreden beslissing te doen alsof zij deze beslissing van 29.09.2010 niet heeft genomen en onwetend is van de inhoud ervan, is de verwerende partij manifest te kwader trouw.

Zij schendt bovendien het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad van 26.04. 2011 (met nummer 60.161), nu dit arrest zelf gewag maakt van deze taskara, en uitdrukkelijk stelt dat:

uit niets kan worden afgeleid dat verzoekers taskara een vals document zou zijn Het CGVS, noch het arrest van Uw Raad in volle rechtsmacht dat Uw Raad heeft gewezen in beroep tegen de beslissing van het CGVS, nooit getwijfeld hebben aan verzoekers nationaliteit.

Zodoende blijkt ook uit het arrest van Uw Raad van 26.04.2011 dat de taskara reeds in het administratief dossier aanwezig was bij de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Bovendien beschouwde ook Uw Raad deze taskara als een identiteitsdocument dat moest beoordeeld worden in het kader van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Door in de thans bestreden beslissing te laten uitschijnen dat deze taskara niet aanwezig was in het administratief dossier op het ogenblik van de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, en alleszins door deze taskara thans niet meer inhoudelijk te bespreken in het kader van de thans bestreden beslissing, heeft de verwerende partij niet alleen blijk gegeven van manifeste kwade trouw, maar ook van een schending van het gezag van gewijsde van het arrest van Uw Raad van 26.04.2011 (arrestnummer 60.161).

Het gezag van gewijsde van dit arrest zou immers enkel gerespecteerd geweest zijn indien de beslissing van de verwerende partij deze taskara had aanvaard als een tijdig overgemaakt identiteitsdocument in het kader van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging.

Uw Raad heeft in dit arrest, door de taskara inhoudelijk te beoordelen op zijn waarde, immers impliciet maar zeker geoordeeld dat de taskara een identiteitsdocument is waarmee de verwerende partij rekening moest houden in het kader van het beoordelen van de ontvankelijkheid van de aanvraag.

Uiteraard had de verwerende partij nog de mogelijkheid om de aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk te verklaren door andere inhoudelijke argumenten op te werpen tegen deze taskara,

maar aan de aanwezigheid van de taskara als identiteitsdocument in het kader van verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging kon verwerende partij niet voorbij gaan zonder het gezag van gewijsde van voormeld arrest van Uw Raad te schenden.

3.

Voor zoveel als nodig wijst verzoeker er nog op dat de verwijzing van de verwerende partij naar het arrest van de Raad van State van 08.05.2012, met nummer 219.256, in casu niet pertinent is.

Immers volstaat de tekst van de daaruit geciteerde alinea niet om voorgaande bevindingen te weerleggen.

De door verweerder geciteerde tekst luidt:

“De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van die aanvraag.

Hieruit kan immers enkel worden afgeleid dat op het ogenblik van het indienen van de aanvraag tot verblijfsmachtiging, de verzoekende partij over een identiteitsdocument moet beschikken.

Uit het hierboven staande blijkt duidelijk dat verzoeker reeds over een taskara beschikte ten tijde van zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging, en dat deze op het moment van die aanvraag reeds in het administratief dossier aanwezig was.

Zodoende werd in casu onmiskenbaar voldaan aan de vereiste die de Raad van State oplegde in het geciteerde arrest.”

3.2. De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoeker acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding motiveert dat de taskara van verzoeker pas bij een actualisatie aan het dossier werd toegevoegd. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in casu kennelijk op onjuiste feitelijke gegevens is gestoeld. Bovendien houdt verzoeker voor dat de taskara niet inhoudelijk beoordeeld werd door de gemachtigde.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

De bestreden beslissing maakt uitdrukkelijk melding van de volgende elementen:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006. Betrokkene voegt bij een actualisatie van zijn aanvraag artikel 9bis, een paspoort en een Taskara van Afghanistan toe. Deze documenten kunnen niet door onze dienst aanvaard worden. aangezien betrokkene niet het bewijs heeft geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art. 9bis §1 (Arrest Raad van State nr. 219.256 dd. 08. 05.2012).

In voornoemd arrest wordt gesteld: De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag.

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschuiving voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld. ”

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging onontvankelijk diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De verwerende partij laat gelden dat artikel 9bis §1, waarop verzoeker zich beroept, als volgt luidt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op: de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;

de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst. ” (vetschrift en onderlijning toegevoegd)

Terwijl uit de Omzendbrief betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006, duidelijk blijkt: "Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. "

In casu blijkt uit het administratief dossier en ook uit de inhoud van het verzoekschrift dat de aanvraag van verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van een identiteitskaart, zodat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

" De bedoeling van artikel 9 bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. " (R.v.V. nr. 3808 van 20.11.2007)

De verwerende partij merkt op dat verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift niet betwist dat zijn aanvraag niet vergezeld ging met een identiteitsdocument. Verzoeker meent evenwel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding rekening diende te houden met het feit dat de taskara reeds in het kader van verzoekers asielaanvraag werd voorgelegd.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen geen afbreuk kunnen doen aan de motivering van de bestreden beslissing. Immers werd reeds geoordeeld dat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verlangt dat de identiteitsstukken bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging worden gevoegd, gelet op het risico van identiteitsusurpatie.

"De Raad stelt vast dat verwerende partij in de derde en vijfde bestreden beslissing op correcte wijze heeft vastgesteld dat tweede en derde verzoekende partij geen paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel en evenmin een identiteitskaart hebben voorgelegd. Door te benadrukken dat zij een kopie van een verblijfsdocument en een geboorte-akte bij hun aanvraag hebben gevoegd weerleggen tweede en derde verzoekende partij voorgaande vaststelling niet en tonen zij niet aan dat verwerende partij een verkeerde invulling heeft gegeven aan het begrip "identiteitsbewijs" in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het gegeven dat tweede en derde verzoekende partij stellen in het verleden te hebben aangetoond dat zij over een paspoort beschikten doet geen afbreuk aan het feit dat zij niet aantoonen dat zij over een dergelijk document beschikten op het ogenblik dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf indienden. Gelet op het risico van identiteitsusurpatie kan verwerende partij verlangen dat de vereiste identiteitsstukken bij de aanvraag om machtiging tot verblijf worden gevoegd. " (R.v.V. nr. 76 887 van 9 maart 2012)

Hierbij moet tevens worden geduoid dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij - gelet op het risico op identiteitsusurpatie - zelfs indien zij reeds beschikt over een oude kopie van een paspoort van de vreemdeling die een verblijfsmachtiging aanvraagt eist dat de betrokken vreemdeling telkens wanneer hij een aanvraag indient om tot een verblijf gemachtigd te worden zijn identiteit opnieuw bewijst aan de hand van het door de wetgever bepaalde identiteitsstuk. (R.v.V. nr. 73 479 van 18 januari 2012)

Waar verzoekster ten slotte meent dat haar identiteit met zekerheid blijkt uit het administratief dossier, dient gesteld dat verzoekster niet toelicht hoe de gemachtigde van de staatssecretaris, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is van wie het paspoort en de identiteitskaart werden doorgefaxt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van een verzoek tot mededeling van de modaliteiten van invrijheidstelling. De Raad kan het, gelet op voorgaande, geenszins kennelijk onredelijk achten dat bij gebreke aan dergelijk document of een geldige motivering die haar vrijstelt van die voorwaarde bij de aanvraag, de aanvraag van verzoekster conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. (R.v.V. nr. 72 865 van 9 januari 2012)

Verzoeker heeft - zoals in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt vermeld - nagelaten om de noodzakelijke documenten (kopie van het (inter)nationaal paspoort / identiteitskaart of motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9 bis, § 1 van de wet) over te maken bij de aanvraag o.g.v. artikel 9 bis Vreemdelingenwet, zodat de gemachtigde van de federale Minister van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht beslist heeft om de aanvraag van verzoeker onontvankelijk te verklaren.

In zoverre verzoeker verwijst naar de onontvankelijkheidsbeslissing dd. 29.09.2010, laat de verwerende partij gelden dat deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vernietigd bij arrest dd. 26.04.2011. Dienvolgens dient te worden aangenomen dat deze beslissing nooit heeft bestaan, waardoor verzoeker er zich uiteraard niet dienstig op kan beroepen in het kader van de onderhavige beroepsprocedure.

“Door het vernietigingsarrest van de Raad wordt de vernietigde beslissing geacht nooit getroffen geweest te zijn (...) Een nieuwe beslissing kon in casu worden getroffen op basis van dezelfde of andere motieven. Deze motieven kunnen reeds bestaan hebben ten tijde van de vernietigde beslissing (...)”(cfr. LUST, J, *“De gevolgen van de schorsing en vernietiging van benoemingen en bevorderingen door de Raad van State ”*, in OPDEBEEK, L, (ed.), *Benoemingen, bevorderingen en Raad van State*, Brugge, Die Keure, 1997, p.126; DE SOMERE, P., *L'exécution des décisions du juge administratif. Rapport beige*, A. P.T. 2005, afl. 1, pp.4-5). (R.v.V. nr. nr. 18.610 dd. 13.11.2008)

“Vooreerst wordt opgemerkt dat de gevolgtrekkingen die verzoeker uit de afwijzing van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet afleidt, voortvloeien uit die beslissing, die overigens bij arrest van 21 februari 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is vernietigd. Deze vernietiging heeft tot gevolg dat verzoeker zich opnieuw bevindt in de toestand voor het ongegrond verklaren van zijn aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. ” (R.v.V. nr.)

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker niet ernstig kan beweren dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest dd. 26.04.2011. Het loutere feit dat door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werd vastgesteld dat in het kader van verzoekers asielpprocedure niet getwijfeld werd aan diens nationaliteit, impliceert geenszins dat niet langer dient voldaan te zijn aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De verwerende partij beklemtoont dat verzoeker niet betwist dat geen identiteitsdocument bij de aanvraag tot verblijfsmachtiging werd voorgelegd, terwijl evenmin een geldige motivering werd gegeven die hem zou vrijstellen van deze ontvankelijkheidsvoorwaarde. Verzoeker kan derhalve niet dienstig betwisten dat hij nagelaten heeft te voldoen aan de wettelijke voorwaarden, zodat de bestreden beslissing geheel terecht tot stand is gekomen.

Verzoekers verwijzingen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 29.03.2012 en 10.12.2007 is niet dienstig, vermits verzoeker nalaat aan te tonen zich in een identieke situatie te bevinden. Het enkele feit dat verzoeker beweert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen *“in een gelijkaardige zaak”* heeft geoordeeld, volstaat uiteraard geenszins.

Terwijl verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen evenmin kan worden aangenomen, gelet op het feit dat de Raad in recente arresten herhaaldelijk heeft bevestigd dat het geenszins kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding om te verlangen dat bij elke aanvraag tot verblijfsmachtiging een identiteitsdocument wordt gevoegd.

De verwerende partij verwijst volledigheidshalve naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toelicht wat onder “identiteitsdocument” dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: “Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden.” (Omsendbrief 21 juni 2007. v. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: “Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007”.

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: *“De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. ”* (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Pari. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister het document dat door verzoeker zelf als een geboorteakte wordt bestempeld. niet aanvaardt als een geldig identiteitsbewijs.

Zoals reeds gesteld. rust de bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een identiteitsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, op de aanvrager. ” (R.v.V. nr. 28 487 van 10 juni 2009)

Het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het bezit zou zijn van een dossier dat bekend staat onder naam M.C. met een daarbij gevoegd paspoort. doet in casu geen afbreuk aan

voorgaande vaststelling. Er dient nog op te worden gewezen dat de verzoekende partij niet toelicht hoe de gemachtigde van de minister, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die een paar jaar voordien met een destijds geldig paspoort voorzien van een geldig visum het Rijk binnenkwam, indien bij de aanvraag geen identiteitsstuk wordt gevoegd. ” (R.v.V. nr. 20.456 dd. 15.12.2008)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel inclusief.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Het eerste middel is ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. Artikel 9bis, §1 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht ten tijde van het nemen van de thans bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.”*

De verzoeker voert onder meer aan dat de bestreden beslissing de zorgvuldigheidsplicht schendt nu zij geen rekening houdt met alle pertinente gegevens die zich in haar eigen administratief dossier bevinden. Hij wijst erop dat uit het administratief dossier, alsook uit de naderhand vernietigde beslissing van 29 september 2010 blijkt dat de taskara van de verzoeker reeds voor de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het administratief dossier aanwezig was en dat de verweerder in diezelfde beslissing van 29 september 2010 de taskara van de verzoeker in beschouwing heeft genomen, zodat de verweerder in de thans bestreden beslissing niet onwetend kan zijn van het feit dat de taskara in zijn eigen administratief dossier aanwezig was. De verzoeker voegt hieraan toe dat ook uit 's Raads vernietigingsarrest nr. 60 161 van 26 april 2011 blijkt dat de taskara reeds in het administratief dossier aanwezig was bij de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging. De verzoeker meent dat de verweerder, door de taskara in de thans bestreden beslissing niet meer inhoudelijk te bespreken, blijk heeft gegeven van een manifeste kwade trouw.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, HELLEMANS; RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954).

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit 's Raads arrest nr. 60 161 van 26 april 2011 blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris op 29 september 2010 een beslissing nam aangaande verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, beslissing die als volgt werd gemotiveerd :

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 30.09.2009 werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis § 1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 19.09.2006.

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat, bevat ten bewijze van de identiteit van Mijnheer G. een 'Taskara' dat in het verleden het dossier vervoegde. De beslissing van het Commissariaat – Generaal voor de vluchtelingen en de Staatlozen dd. 05.11.2008 stelt echter dat: "Uw taskara, die ten onrechte aangeeft dat u in Nisan (geboorteplaats van uw vader) geboren werd (CGVS, p.3), moet uw identiteit bevestigen. Dit document, dat in 1367 (1988) zou zijn opgemaakt, is alleszins geen enkel bewijs voor uw recente verblijf in Herat en kan bovenstaande bemerkingen dan ook niet weerleggen. Bovendien blijkt uit de op het Commissariaat – Generaal aanwezige informatie dat dergelijke documenten makkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar (informatie uit het administratief dossier)." Bijgevolg kan dit stuk niet door onze diensten aanvaard worden.

Bovendien hecht het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen geen geloof aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. De beslissing dd. 05.11.2008 stelt immers: "Zo dient te worden opgemerkt dat aan uw verblijf in Herat tot 2006 geen geloof kan worden gehecht" en "Omwille van het geheel van volgende elementen dient te worden besloten dat u allerminst aannemelijk maakt dat u werkelijk (recent) afkomstig bent uit de door u voorgehouden regio.

De beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 23.01.2009 bevestigt de conclusie van het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen: "De motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan het Commissariaat – Generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RVS 9 december 2005, nr. 138.319). Het Commissariaat – Generaal oordeelde terecht dat aangezien verzoeker zijn recente herkomst uit Herat niet heeft aannemelijk gemaakt er evenmin geloof kan worden gehecht aan het asielrelaas dat er zich volledig situeerde.

De advocaat van betrokkene haalt aan dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om een geldig identiteitsdocument van zijn land van oorsprong voor te leggen, vermits hij dit bij zijn vlucht niet heeft kunnen bemachtigen en hij om de reden vermeld in het feitenrelaas (de op zijn minst vertroebelde relatie met zowel familie, overheid als Taliban) ter plekke niemand kan contacteren om hem dit te bezorgen. Deze beweringen kunnen door onze dienst niet aanvaard worden als geldige reden, daar betrokkene op géén enkele wijze aantoonde dat hijzelf in de onmogelijkheid is om het vereiste identiteitsdocument te bekomen in België. Hij toont tevens op géén enkele wijze aan dat hij zelf persoonlijk de nodige stappen heeft ondernomen of dat hij zich persoonlijk zou hebben aangemeld bij de bevoegde ambassade teneinde de vereiste identiteitsdocumenten te bekomen.

De motivering waarom betrokkene vrijgesteld zou zijn van de verplichting om een kopie van het identiteitsdocument voor te leggen, wordt bijgevolg niet aanvaard door onze dienst. Betrokkene dient zich te richten tot de juiste autoriteiten.

Gezien deze aanvraag noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde van deze aanvraag dus niet vervuld."

De Raad heeft deze beslissing d.d. 29 september 2010 vernietigd bij arrest nr. 60 161 van 26 april 2011. De overwegingen die de ondersteuning vormen voor deze vernietiging, zijn de volgende :

"In het tweede onderdeel van zijn middel betwist verzoeker het onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing waarin gesteld wordt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de

staatlozen geen geloof hecht aan zijn beweerde Afghaanse nationaliteit. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal enkel stelt dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn recente verblijfplaats in Herat doch dat hieruit niet kan worden afgeleid dat hij nooit in Herat zou hebben gewoond, laat staan dat hij niet de Afghaanse nationaliteit zou hebben.

Uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, blijkt dat het standpunt van verzoeker kan worden bijgetreden. De hele beslissing is gebaseerd op het feit dat verzoeker het niet aannemelijk heeft gemaakt recent in Afghanistan te hebben verbleven. Ook wat betreft de neergelegde taskara stelt deze beslissing duidelijk dat "dit geen enkel bewijs (is) voor uw recente verblijf in Herat". Nergens wordt in de beslissing van de commissaris-generaal getwijfeld aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Geheel ten overvloede merkt de Raad op dat ook in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel uitspraak wordt gedaan over het recent verblijf van verzoeker in Afghanistan. Ook in dit arrest wordt geen enkele twijfel geuit ten aanzien van verzoekers Afghaanse nationaliteit. Het voormelde onderdeel van de motivering van de bestreden beslissing vindt geen steun in het administratief dossier en derhalve heeft verzoeker een schending van de materiële motiveringsplicht aannemelijk gemaakt."

Volgend op dit vernietigingsarrest, heeft de verweerder andermaal een beslissing genomen waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard. Ditmaal wordt de beslissing als volgt gemotiveerd:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het Internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene voegt bij een actualisatie van zijn aanvraag artikel 9bis, een paspoort en een Taskara van Afghanistan toe. Deze documenten kunnen niet door onze dienst aanvaard worden, aangezien betrokkene niet het bewijs heeft geleverd, op het ogenblik van indiening van zijn aanvraag, dat hij over een identiteitsdocument beschikte zoals bepaald in Art. 9bis, §1 (Arrest Raad van State nr. 219.256 dd. 08.05.2012).

In voornoemd arrest wordt gesteld: "De vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, geldt dus op het ogenblik van het indienen van die aanvraag."

Gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld."

Aldus blijkt uit de stukken van het administratief dossier alsook uit het genoemde vernietigingsarrest van de Raad, dat de verweerder in zijn aanvankelijke beslissing van 29 september 2010 enerzijds vast stelt dat de aanvraag van de verzoeker niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis § 1 van de vreemdelingenwet, en dat hij in diezelfde beslissing anderzijds vast stelt het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken ten bewijze van de identiteit van de verzoeker een taskara bevat die in het verleden het dossier vervoegde. De verweerder oordeelde aanvankelijk dat dit stuk niet kan aanvaard worden en verwees hiertoe naar de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 november 2008, bevestigd bij arrest van de Raad van 23 januari 2009, waaruit zou blijken dat deze taskara geen enkel bewijs is van verzoekers recente verblijf in Herat, dat dergelijke documenten gemakkelijk verkrijgbaar zijn in Afghaanse steden of in Peshawar en dat het Commissariaat-Generaal geen geloof hechtte aan verzoekers Afghaanse nationaliteit. De Raad heeft deze beslissing van 29 september 2010 vernietigd en heeft in zijn vernietigingsarrest de schending van de materiële motiveringsplicht aangenomen op grond van de overweging dat het onderdeel van de motivering dat het Commissariaat-Generaal geen geloof hecht aan verzoekers Afghaanse nationaliteit geen steun vindt in het administratief dossier nu nergens in de beslissing van de commissaris-generaal getwijfeld wordt aan de Afghaanse nationaliteit van de verzoeker.

Vervolgens heeft de verweerder een nieuwe beslissing – dit is de thans bestreden beslissing - genomen aangaande de aanvraag van de verzoeker, waarin echter op geen enkele wijze meer wordt geoordeeld over de taskara die zich reeds in het administratief dossier bevond, doch waarbij de aanvraag

onontvankelijk wordt bevonden omwille van het enkele feit dat verzoekers aanvraag niet vergezeld ging van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan en waarbij de bij een actualisatie gevoegde documenten, met name een paspoort en een taskara, niet in aanmerking worden genomen omdat de verzoeker op het ogenblik van het indienen van de aanvraag niet heeft aangetoond dat hij over een identiteitsstuk beschikte zoals bepaald in artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De handelswijze van de verweerder, waarbij hij aanvankelijk vaststelde dat de taskara van de verzoeker zich in het administratief dossier bevond en waarbij hij deze in het administratief dossier aanwezige doch niet bij de aanvraag gevoegde taskara van de verzoeker in rekening heeft genomen en heeft beoordeeld op haar conformiteit met de documentaire vereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet om dan later, wanneer zijn aanvankelijke beslissing door de Raad wordt vernietigd, een nieuwe beslissing te nemen waarbij volledig abstractie wordt gemaakt van de taskara die reeds in het administratief dossier aanwezig was, getuigt *in casu* van een onzorgvuldige oordeelsvorming en onzorgvuldige feitenvinding die de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat. De verzoeker voert terecht aan dat de verweerder in deze concrete omstandigheden van de zaak niet onwetend kan zijn van het feit dat de taskara van de verzoeker in het administratief dossier aanwezig was.

Hoewel de verweerder kan worden gevolgd in zijn repliek dat de vernietiging van een beslissing niet verhindert dat nadien een nieuwe beslissing wordt genomen op grond van dezelfde of andere motieven ook al bestonden deze motieven reeds ten tijde van de vernietigde beslissing, dient te worden opgemerkt dat de verweerder in de concrete omstandigheden van deze zaak waarbij de taskara van de verzoeker in de vernietigde beslissing alsook in het vernietigingsarrest van de Raad in verband werd gebracht met de identiteit van de verzoeker, bij het nemen van zijn nieuwe beslissing geen abstractie kan maken van het feitelijke element van verzoekers taskara in het administratief dossier.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing kennis had van de taskara van de verzoeker. De verweerder heeft zodoende niet alle elementen die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing aanwezig waren in het administratief dossier in overweging genomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve aangetoond.

De in de nota met opmerkingen gevoerde repliek dat het niet kennelijk onredelijk is dat er wordt verlangd dat de identiteitsstukken bij de aanvraag om machtiging tot verblijf worden gevoegd gelet op het risico op identiteitsusurpatie, is niet dienstig vermits deze er niet aan kan verhelpen dat enerzijds uit de stukken van het administratief dossier en het vernietigingsarrest nr. 60 161 van de Raad blijkt dat de verweerder wel degelijk kennis had van de taskara van de verzoeker en dat anderzijds noch uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing zelf blijkt dat deze taskara op enige wijze in rekening werd genomen bij het beoordelen van de conformiteit van verzoekers aanvraag met de vereisten van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad herinnert eraan dat hij als annulatierechter bij het uitoefenen van zijn wettigheidsstoezicht gehouden is zich te plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing zodat hij met redengevingen die slechts achteraf worden gegeven geen rekening kan houden.

Waar de verweerder stelt dat de verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op de vernietigde beslissing van 29 september 2010, merkt de Raad op dat het vernietigingsarrest nr. 60 161 van 26 april 2011 weliswaar tot gevolg heeft dat de beslissing van 29 september 2010 uit de rechtsorde wordt weggenomen en geacht wordt nooit te hebben bestaan, doch hierbij kan niet worden veronachtzaamd dat het de Raad zelf is die bij zijn vernietigingsarrest deze juridische fictie in het leven heeft geroepen. Derhalve is de Raad bij het onderzoek van het beroep tegen de navolgende beslissing geenszins gehouden om zelf te doen alsof de door hem vernietigde beslissing nooit heeft bestaan. Deze juridische fictie strekt zich voorts enkel uit tot de akte, zijnde de initiële beslissing van 29 september 2010 die aldus uit het rechtsverkeer wordt weggenomen, maar dit betekent niet dat samen met de vernietiging van deze akte ook alle feitelijke gegevens die aan deze akte ten grondslag lagen, verdwijnen of geacht moeten worden nooit te hebben bestaan.

Voor het overige doet de repliek van de verweerder en de rechtspraak waarnaar hij verwijst, geen afbreuk aan hetgeen hierboven werd vastgesteld.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. De bestreden beslissing dient te worden vernietigd. Een verder onderzoek van de overige aangevoerde schendingen kan niet leiden tot een ruimere vernietiging zodat geen noodzaak tot bespreking hiervan bestaat.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De Raad vernietigt de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 juni 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie december tweeduizend en twaalf door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE